

**TO MALO SEOCE....
ONKRAJ DUBROVNIKA**

TO MALO SEOCE... ONKRAJ DUBROVNIKA.

Krenuli smo kao pleme s poglavicom na dugački put. Kada traže toplije krajeve za svoja grla što ih hrane. Kod nas je to zasluženi odmor. Slomljen fizički i psihički, dočekam taj dan da se mogu odjahati šestotinjak kilometara od radione da osjetim tu slobodu. Da fizički više nisam prisutan, pa da me ne zovu nedjeljom da im je hitno. Ja ih pitam: "Kako ti u nedjelju može biti hitno?", oni odgovaraju da su bili u gužvi. Seru. U gužvi možeš biti u tramvaju, autobusu ili vlaku. Posao radiš. Ako ne radiš kako spada, nego ispijaš kave za radnog vremena, onda se događa to sranje koje ljudi zovu "gužva". Ne može moj stroj otiskivati istovremeno osam poslova. Nego jedan, po jedan. Tako i planiraš posao. Kada možeš, napraviš, kada ne stigneš, to i kažeš. I nema gužve. Ne sudaram se s drugima u radioni nego radim posao. Nema gužve, Kada sam mogao, i cijelu noć bi radilo. Gužva. Izmišljena za lijenčine. Da se ne uvrede, napisat ću; oni koji ništa ne rade, pa im se dogodi da moraju nešto, i onda panika. Jebena gužva. Izmišljena glupost.

Uvijek bi me moj tata, koji je bio strojoslagar u štam-
partiji, ispravio u sličnim situacijama gdje bih se sudarao s
pravopisom našeg jezika, pa ni sada ovo ne stoji. Da idemo
na more. Kako kad netko na svom autu napiše, prodaje se.
Ne može se auto sam prodati. Ispravnije, prodajem ovaj auto.
Ali ovo s morem, ne znam kako ispravno napisati. Na moru
ne mogu biti, osim u barci ili luftiću. Ali i onda sam i indi-
rektno na moru. Ili sam na brodici ili luftiću koji su direktno
na moru. Kako bi vi to napisali? A da nemate taj konflikt u
napisanom. Da je ispravno. Znam. Idemo “umore”. S dugim
“uuuu”. Znate, onak, po dalmatinski. Krenuli smo umore u
Seoce onkraj Dubrovnika.

Zašto ovaj tekst ispred? Zato jer odugovlačim ono što
želim napisati. Ne znam jesam li loš čovjek zbog toga. Sada
uz pivo slušam prekrasan vokal Adele, ali tužan. Kada smo
već bili na kraju puta, slušajući na radiju pjesmu iz moje
mladosti, oprala me takva nostalgija za tim vremenima, gle-
dajući to plavo more. Za ta svakodnevna preživljavanja koja
su prelazila u takve doživljaje koje se ne mogu samo tako
prenijeti pisajući. Imaju toliki sentiment u sebi. Neponov-
ljiv. Jedna je mladost. A sada kad to znam, život mi nekada
na trenutak izgubi smisao. Makar imam prekrasnu obitelj.

Nas četvero. Prekrasno nam je. Dva sina. Divna djeca. Divna supruga. Kada to žele biti. Tako i sam uz moju tvrdoglavost moram biti sretan što ih imam. Kao svaka normalna obitelj. Ima i ljubavi i svađe. Tog subtilnog ratovanja. Trebao bih biti najsretniji na svijetu. Sada. Tu..... Mene opere ta nostalgija za proživljenom mladosti, kao da te netko ciglom spiči u glavu. Jesam li loš? Sada kada osjećam i sreću i tugu istovremeno. Sreću što smo svi zajedno, tu u Seocu onkraj Dubrovnika, ili žudnju koja je prožeta tugom za tom mladošću. Ne znam. Je li to moja sebičnost? Vjerojatno je. Dobra je stvar da je prolazna.

Ali. Jebeno "ali". Nema ga. Jednostavno smo bili ljudi. Svakakve pizdarije radili. Nikada niti sekundu bili bez ideje. Jebeno smo to sve živjeli. S četrnaest godina prvi put sami na moru. Nas petnaestak. Više se ne sjećam. I od tada svake godine sami u nove avanture. Sve novo, svaku jebenu godinu. Uvijek se daješ cijeli. Uvijek si u maksimumu. Uvijek daj što daš, samo da ne fali. Svega je bilo. Ta mladost. Te ribe. Čak smo stvarali internacionalne ljubavne priče. Jebi ga. Ribe su nas voljele. Pa putovanja jadranskom obalom u Zubinom pickupu s tim da smo Mrva i ležali iza u kobači i kad prođemo kraj mudrije, samo im mahnemo, a oni nikad vidjevši takvu budalaštinu, zbunjeni, samo mahnu nazad. Jebeni

smo mangupi bili..... Svi. Koliko bih mogao o tome pisati. I hoću. Polako hlape ti doživljaji iz moje glave. Trebam ih sačuvati. Zato ih treba zapisati, ovjekovječiti. Zašto netkom ne bi barem napisane naše pizdarije odvukle misli, bar na čas. Te proživljene pizdarije. To što sam sada napisao, to je takav mali fragment dogođene mladosti. Mrvica.

Kako da ja svojoj djeci prepričam sve to. Ne mogu. Bio bih idiot od roditelja ako im prepričam sve dogodovštine. Nisu za njihove uši. A kako im objasniti da je mladost jedna i neponovljiva?

Što nas sve rastavi. Vrijeme koje se ne može vratiti. Put kojim ne možeš ići nazad. Samo naprijed, lijevo i desno. Jebena starost. Jebene obaveze. Zašto je to tako? Zato jer to tako mora biti. Zato jer si morao skrenuti na drugi put. Zato jer taj drugi put ima svoju ljepotu, svoju obitelj. Ali ni on nije zacrtan. I on nosi svoju težinu. Nekad te razbije, kao mene. Depresija. Zato treba znati prepoznati trenutak. Ona trenutak kada kažeš: "Dosta!". Tako više ne ide. Mijenjaš ploču. Mijenjam put. Teško je to izvesti, ali je izvedivo. Moguće. Prvog puta kada sam vidio jednu sliku koja je bila zamućenja. U tom Seocu. Kroz godine sve bistrija. Mislio sam da je netko drugi. Ne. To sam bio ja. Sada se vidim, bistrije. To sam ja

u tom Seocu, a ne netko drugi kako sam prvi puta mislio. O tome sad pišem, o tom trenutku kada skrenuti na drugi put. Mislim da ja dolazim do kraja jednog puta, teškog. Teškog za mene. Znam da postoji, taj drugi put. To mi je veliku nadu dala jedna moja dugogodišnja prijateljica. Vidjevši je nakon tridesetak godina. Čuvši njezin put, jako težak, ali ostvariv. Hvala joj što je podjelila svoju priču sa mnom. Nadam se tom prvom koraku, nadam se, jako.

Sjedim i razmišljam uz sreću i tugu. Nemam odgovora na sva pitanja koja mi kolaju glavom. Kada će doći kraj tom mom teškom putu. I sada za dušu mi Zaz zapjeva, na tom najljepšem jeziku na svijetu, francuskom. I isto takvom prekrasnom pogledu na to Seoce. Seoce onkraj Dubrovnika. Doći će... Sigurno.... Taj prvi korak.